

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4527/2019
18.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Јелице Бојанић Керкез и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обојица из ..., чији је заједнички пуномоћник Љиљана Радић, адвокат из ..., против тужених ВВ из ... и ГГ из ..., чији је заједнички пуномоћник Милан Вујин, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Апелационог суда у Београду Гж 6757/18 од 29.05.2019. године, у седници већа одржаној 18.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужених изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у ставу другом изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6757/18 од 29.05.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужених изјављена против решења о трошковима поступка садржаног у ставу другом изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6757/18 од 29.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 4673/17 од 09.03.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца, којим су тражили поништај уговора о доживотном издржавању оверен пред Трећим основним судом у Београду под бројем РЗ ../2014 од 24.06.2014. године, закључен између ВВ и ГГ. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца, па је утврђено да је наведени уговор о доживотном издржавању делимично ништав, у делу којим је ВВ располагао имовином и то непокретностима ближе описаним у изреци, на којима право својине имају тужилац АА са 1/8 идеалних сувласничких делова и тужилац ББ са 1/8 идеалних сувласничких делова, као и непокретностима ближе описаним у изреци на сувласничком делу тужиоца АА и ББ са по 1/16 идеалних делова, и на непокретностима ближе описаним у изреци на сувласничком делу тужилаца са по 1/8 идеалних делова, што су тужени дужни признати и трпети. Ставом трећим изреке, обавезани су тужиоци да туженима на име трошкова парничног поступка исплате купан износ од 108.150,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6757/18 од 29.05.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена пресуда

Трећег основног суда у Београду П 4673/17 од 09.03.2018. године у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену и то против одлуке о трошковима поступка садржане у ставу другом изреке тужени су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, предлажући да се о истој одлучио на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

По члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2).

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. ЗПП нису испуњени. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, односно за новим тумачењем права у погледу примене члана 165. став 1. ЗПП којим је прописано да ће суд уколико одбаци или одбије правни лек одлучити о трошковима поступка насталим у поступку поводом правног лека. При том, уз ревизију нису приложене правноснажне судске одлуке, којима је на другачији начин одлучено о истој или сличној чињеничној и правној ситуацији, чиме би евентуално била оправдана потреба за уједначавањем судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Овај спор ради утврђења покренут је тужбом 10.08.2017. године. Правноснажно је окончан 29.05.2019. године. Зато се у погледу дозвољености ревизије примењује Закон о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14).

Чланом 28. Закона о парничном поступку, прописано је да када је за утврђивање стварне надлежности, право на изјављивање ревизије у другим случајевима прописаним законом меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. По ставу 2. овог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Како тужени, у конкретном случају, ревизијом побијају правноснажну другостепену пресуду у делу којим је одлучено о трошковима поступка, а по члану 28. ЗПП, се као вредност предмета спора узима само вредност главног захтева у погледу цензуса за изјављивање ревизије, то ревизија изјављена против решења о трошковима поступка није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци решења.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић